

het wachten op de speelplaats. Elke keer als hij haar zag, ging zijn hart sneller slaan, maar hij dacht niet dat zij hetzelfde voor hem voelde. Fien en Arthur wandelden samen naar huis, zij woonde namelijk maar een straat verder.

“Hoe gaat het thuis?” vroeg ze.

“Wel, ik word nog altijd gek van al die sprookjes,” zei Arthur.

“Ik wou dat ik bij jullie woonde, bij mij thuis worden er nooit sprookjes verteld,” zei Fien.

“Wel, wil je wisselen van huis?” antwoordde hij.

“Als dat zou kunnen,” zei Fien lachend.

Ze kwamen aan bij het huis van Arthur.

“Tot morgen op school,” zei ze lachend en ze gaf hem een knuffel.

“Ttttttot mmmmmorgen,” stotterde hij, door de knuffel, en hij ging naar binnen.

Zijn zus Aurora was al thuis, want zij had maar een halve dag school. Ze zat met haar neus weer in een stom sprookjesboek, maar hij voelde zich wel wat schuldig van deze ochtend, dus hij zei sorry tegen haar. Ze vergaf het hem en gaf hem een knuffel. Hij en Aurora komen eigenlijk heel goed overeen; ze hebben wel eens ruzie, maar dit is altijd snel weer opgelost.

“Broer?” zei ze vragend.

Hij keek haar aan en ze vroeg: “Zou Sprookjesland echt bestaan?”

Arthur dacht: hier gaan we weer.

“Heb je ooit al eens een klein ventje met reuzenlaarzen gezien?”

“Neen,” antwoordde ze.

“Heb je ooit al eens een kabouter gezien?”

“Neen,” antwoordde ze.

“En ben je ooit al eens een vliegend tapijt tegengekomen?”

Opnieuw antwoordde ze: “Neen.”

“Dan denk ik dat Sprookjesland niet bestaat, zus,” zei hij.

“Maar al die verhalen moeten toch ergens vandaan komen? Hoe kunnen ze die verhalen anders vertellen?”

“Kijk, zus, die verhalen zijn geschreven door twee broers die gewoon knettergek waren. Ze hebben die verhalen gewoon verzonnen, om er geld mee te verdienen en het is ze aardig gelukt, want iedereen leest klaarblijkelijk sprookjes, zelfs Fien is zot op sprookjes.”

“OOH Fien, wanneer kan ik haar nog eens zien,” zei Aurora. “Ze is zo’n leuke meid, met haar kan ik tenminste over sprookjes praten.”

“Wat heb jij eigenlijk tegen sprookjes, Arthur?” vroeg Aurora.

“Dat heb ik je al zo dikwijls uitgelegd, zus, sprookjes bestaan gewoon niet, dus dan vind ik het ook maar nutteloos en stom om ze te lezen en erin te geloven. Ik ga naar mijn kamer.”

Ik ging op bed zitten en nam mijn telefoon. Ik had een berichtje van Fien. Ik ging liggen en las het berichtje: ‘Hey Arthur, heb je even tijd? Ik zou jou willen vragen of je niet

met mij iets wou gaan doen zaterdag, misschien iets drinken of naar de cinema gaan ofzo.'

Ik werd helemaal blij en antwoordde: 'Natuurlijk wil ik graag iets gaan doen met jou. Ik kom rond negen uur naar jouw thuis en dan zullen we nog eens bekijken wat we kunnen doen, goed?'

Ze antwoordde dat het goed was en zei dat ze ging slapen.

De week ging veel te traag voorbij, maar gelukkig was het eindelijk vrijdag. De bel ging op school en ik kon eindelijk naar huis en beginnen aan mijn weekend. Ik kwam thuis en mijn ouders zeiden dat ze een verrassing hadden voor mij en mijn zus.

"Wij moeten morgen naar een belangrijke meeting in Drenthe, maar jullie hoeven niet alleen thuis te blijven. Jullie mogen morgen samen naar Sprookjesrijk."

"Neen, dat gaat niet," zei ik meteen, "ik heb afgesproken met Fien. En jullie denken toch niet dat ik naar een sprookjespretpark ga."

"Arthur, genoeg!!" riep mijn vader. "De tickets zijn gekocht, dus jij gaat met je zus naar Sprookjesrijk, of je nu wilt of niet."

Ik liep boos naar mijn kamer en stuurde naar Fien dat ik niet mee kon. Dit vond ze jammer, maar ze begreep het wel.

'Hey, misschien kan ik vragen of ik mee mag? Ik wil al zo lang naar Sprookjesrijk.'

Het duurde eventjes, maar toen stuurde ze dat ze mee